

Vänsterpress om Venezuela – februari 2019

Att Venezuela befinner sig i en djup ekonomisk, social och politisk kris har väl knappast kunnat undgå någon som är politiskt intresserad. Och att oppositionen med stöd från Washington och dess allierade försöker störta Maduro är också uppenbart. Men vad har lett fram till krisen? Vad står oppositionen för och vilka sociala krafter representerar den? Vilket stöd har Maduro? Föreligger risk för en utländsk militär intervention? Inbördeskrig?

Mainstream-media målar en svart-vit bild, där Maduro-sidan svartmålas (är odemokratisk och ond) medan högeroppositionen skönmålas (är demokratisk och god). Men som vanligt är det inte så enkelt. Det handlar om en politisk kampanj för att isolera och störta Maduro-regimen och installera en ”västvänlig” borgerlig regim i Venezuela.

Artiklarna nedan tar upp aspekter som vanliga massmedia talar tyst eller tiger om. De ger en mer sann bild av vad som står på spel, vad som sker och varför.

Se även

[Vänsterpress om Venezuela i juli 2017](#)

[Vänsterpress om Venezuela i början av augusti 2017](#)

[Vänsterpress om Venezuela – mitten av augusti 2017](#)

Martin Fahlgren 5/1 2019

Innehåll

Clarté	1
<i>Venezuela</i>	1
eFOLKET	3
<i>Krisen i Venezuela förklarad</i>	3
Flamman	5
<i>USA bäddar för inbördeskrig i Venezuela</i>	5
Internationalen	7
<i>Kuppförsöket i Venezuela</i>	7
<i>Finns det något kvar av den Bolivarianska revolutionen?</i>	9
<i>Om den venezuelanska verklighet som Sveriges Radio blundar för</i>	10
Offensiv	13
<i>Stoppa högerns kupp – för ett demokratiskt socialistiskt Venezuela</i>	13
<i>Bakom Guaidó står Trump</i>	15
Proletären	16
<i>USA-stött kuppförsök i Venezuela</i>	16
<i>Statskuppförsöket i Venezuela en del av reaktionens revansch</i>	17
Revolution	18
<i>Washington förbereder kuppförsök i Venezuela</i>	18

Clarté

Venezuela

Margret Stab

Clarté blogg 3/2 2019

Enligt borgerliga mainstream-media håller Venezuelas ekonomi trots sin enorma rikedom på olja att gå under.

Sådana yttranden påstår att det vore en paradox, att landets ekonomi kraschar och fattigdomen tilltar, medan oljerikedomen är så enorm. Företrädande för alla medier citeras SVT:

”Den venezuelanska tragedin är resultatet av en systematisk implementering av en modell för social dominans som har förstört hela produktionssystemet i landet.“ (Källa: SVT)

De påstår alltså att den boliviarianska revolutionens idé att bekämpa fattigdomen bland folket ska ha förorsakat katastrofen.

Venezuelas oljerikedom och efterfrågan av denna råvara på världsmarknaden gav landet riklig tillgång till petrodollar. Landets rikedom var alltså inte resultatet av en konkurrenskraftig ekonomi som grundas på tillverknings- och agrarindustri inom landet. Till denna sorts ekonomi behövdes inte befolkningsmajoriteten. Därför levde dessa människor i storstädernas slumkvarter och var uteslutna från pengar och utbildning.

Chavismens plan var att låta de fattiga massorna, som hittills varit uteslutna från pengar och utbildning, vara med att bygga upp en ekonomi som ger alla en säker inkomst, industrialisera landet och öka jordbruksproduktionen.

Venezuelas affärsvärld skulle fylla sin funktion i nationsbygget, nämligen tjäna pengar på samhället, och samtidigt uppfylla regeringens krav att befolkningens grundläggande behov måste tillgodoses.

Regeringen gav kapitalisterna tillgång till lån och valutor, samtidigt som affärernas lönsamhet begränsades. Regeringen var alltså beroende av att privatföretagen var med på spelet. Men många varuproducerande privatföretag flyttade sitt kapital till utlandet. De kvarvarande saboterade ekonomin tillsammans med den politiska oppositionen; efter en misslyckad statskupp flydde de landet.

De som blev kvar var mestadels handelsföretag som införde livsmedel från utlandet. Dessa i sin tur utnyttjade läget till sin egen fördel:

De kunde hantera prissättningen på sina varor och tjänster generöst, för de förlitade sig på att regeringen reagerade på prishöjningar med att höja löner och bidrag, så att befolkningens minskade betalningsförmåga komparerades med nya pengar (vilket även ledde till en skenande inflation).

På det viset blev folk av med pengarna snabbare än staten kunde ersätta dem och samtidigt förhindrade affärsvärldens intresse att öka vinstmarginalen genom prishöjningar, regeringens ansträngningar att höja levnadsstandarden i befolkningen.

Regeringen reagerade med pristak, en reglerad prissättning på basvaror som skulle garantera livsuppehållet för massorna. Dessutom tvingade staten på privatföretagen arbetskyddslag och framför allt lagstadgade minimilöner, som regeringschefen personligen indexerade så snart inflationen skenade iväg igen.

Sådana åtgärder står naturligtvis i direkt motsättning till kapitalets rätt till lönsam avkastning på sina kapital och skapade för staten ett permanent finansierings- och regleringsbehov som i sin tur var beroende av oljeinkomsterna från världsmarknaden.

Skillnaden till de s.k. välfärdssystemen som finns i de västliga metropolerna är, att där måste den delen av folket som är beroende av lönarbete ha såna kunskaper och färdigheter som kapitalet behöver ”just in time“. En sådan nationell resurs (humankapital) är förutsättningen för den konkurrenskraft som behövs på världsmarknaden, vilket inte ska förväxlas med ett löfte om bra utbildning och bra liv för alla.

Enligt det härskande imperialistiska synsättet är kapitalistisk lönsamhet oförenlig med reformprogram som har avsikten att bekämpa fattigdomen.

Och därför kunde den övriga världen aldrig acceptera Chavismen som gick ut på att ge alla fattiga människor i landet mer än en bara dräglig existens och som inte använder sin befolkning uteslutande till att göra de rika ännu rikare.

Var det nu det sjunkande oljepriset som till slut bröt nacken på Chavismen?

Nej – oljerikedomen underkastades en politisk-ekonomisk kategori av den imperialistiska natur som hör till väststaternas ekonomiska och politiska makt som tillämpats på Venezuela redan sen oljeexporten började på 1980-talet.

Chavismens nationsbygge var helt och hållet beroende av de ledande imperialistiska aktörerna som bestämde världsmarknadens oljepriser: t.ex. USA (schifferolja), OPEC:s priskrig, Saudiarabiens dumpningspriser etc.

Landet är inte enbart beroende av de internationella kapitalen och deras dollarpriser, utan samtidigt av det internationella finanskapitalet, som är den instans som lånar ut de pengar staten behövde för att subventionera sitt folkvänliga samhälle: det bestämmer över landets kreditvärdighet.

Tvånget att ta upp lån ökade ytterligare trycket på dollarreserven. Landets upplåningsförmåga spenderades av utlandets finanskapitalister så länge detta lönade sig för dem. Kreditbranschen berikade sig även på kreditvärdighetens nedgång – de nya lånen blev allt dyrare (högre ränta) och så minskade ytterligare dollarreserven, som behövs till betalning av t.ex. leverantörer.

Detta finansiella krisläge gav USA den fördelen att kunna ruinera den förhatliga regimen fullständigt: regeringen kan sen 2017 inte återfinansiera skulderna – USA förbjöd bankerna alla finanstransaktioner med Venezuela.

Endast Kina och Ryssland ger kreditgarantier, som de låter sig betala genom exploateringsrätter på nya oljefyndigheter.

Eftersom bolivaren inte längre duger som betalningsmedel, utarmas befolkningen ytterligare för att staten förlorat sin kreditvärdighet hos finanskapitalisterna.

På det viset har den internationella finansbranschen lyckats genomföra Venezuelas politisk-ekonomiska nedgång:

Ratingagenturen S&P har räknat ut att Venezuelas statsbankrutt kommer att bli den största i världsekonomin historia: staten har skulder på ca 170 miljarder US-dollar som i brist på valutor inte kan betalas tillbaka (Argentina: 100 miljarder US-dollar).

Medan maktkampen i landet nästan har klarat av att göra slut på Maduro-regeringen, har Venezuelas öde redan satts i verket av de ledande imperialistiska staterna, framför allt av USA, som har sina egna planer med sin latinamerikanska bakgård.

Därför har den redan påbörjade slutliga lösningen trappats upp ytterligare.

eFOLKET

Krisen i Venezuela förklarad

Erik Andersson

eFOLKET 27/1 2019

Detta har hänt i det pågående kuppörsöket i Venezuela: – Allt började förra onsdagen. Oppositionsledaren Juan Guaidó, talman i Nationalförsamlingen, utnämnde sig då till interimspresident under ett offentligt tal. Till saken hör att Venezuela höll presidentval förra året. Huvuddelarna av oppositionen bojkottade valet, men andra delar ställde upp i valet och erkände sig besegrade. Venezuela har ett helt elektroniskt valsystem där alla partier har rätt att delta i kontrollen av den automatiserade rösträkningen, vilket sammanlagt gör det väldigt svårt att fuska.

Nationalförsamlingen har överhuvudtaget inget med presidentvalen att göra. Om presidentens mandatperiod måste avbrytas är det vicepresidenten som ska träda in. Juan Guaidó är alltså inte vald av någon till president, och följde ingen som helst formell procedur.

Guaidós tilltag var dock långt ifrån spontant, utan hade föregåtts av intensiva och hemliga resor till USA, Colombia och Brasilien (har Associated Press avslöjat). Och det är uppenbart att USA och deras främsta allierade i regionen (beundrare av dödsskvadroner och militär-diktaturer) hade försökt bereda vägen för ett snabbt erkännande av Guaidó som "interimspresident".

Bland det första som hände var att 16 av 35 (eller 34, jag har hört olika siffror) av OAS medlemsstater erkände Guaidó som interimspresident och hans föreslagna ambassadör till OAS. De lyckades dock inte få majoritet och misslyckades med att få Guaidós sändebud erkänt som Venezuelas officiella representant.

Venezuelas armé gick relativt snabbt ut och fördömde kuppörsöket och uttryckte sin fulla lojalitet till landets president, Nicolas Maduro ("lojalitet" i konstitutionella termer).

Snart beordrade Venezuela USA:s diplomatiska personal att lämna landet inom 72 timmar och beordrade sin egen diplomatiska personal i USA att resa hem. Först lät det som att USA tänkte vägra att följa beslutet, men nu ska huvuddelen av personalen ha lämnat Venezuela (ironiskt nog eskorterade av säkerhetsstyrkor från den regering de inte erkänner).

Guaidó å sin sida uppmanade Venezuelas diplomater att vägra lämna USA och istället bli "erkända" av honom som Venezuelas "legitima" diplomatiska representanter. Igår landade de i Caracas – ingen tycks ha åttlytt kuppmaakarens uppmaning.

De tidigare rådande ekonomiska sanktionerna mot Venezuela har nu utvidgats.

Venezuelas statliga oljebolag har en omfattande verksamhet i USA. USA har sagt att de inte längre tänker handla med Venezuelas regering, utan med Juan Guaidó (som märk väl inte ens har skrivit ner en regering på en papperslapp).

Frågan är vad det innebär – kommer USA försöka beslagta venezuelansk egendom i USA? Och med tanke på att Venezuelas olja ägs av staten, hur ska de få tag på någon venezuelansk olja?

Guaidó är en president utan regering, stat och armé. Om han inte snart lyckas få kontroll över någon del av maktapparaten kommer alla diplomatiska relationer med honom att bli av högst platonisk karaktär.

Den internationella koalitionen mot Venezuela, anförd av Trump, Almagro och Bolsonaro, har satsat alla sina marker på att Guaidó ska lyckas störta den sittande regeringen. Igår möttes FN:s säkerhetsråd och avvisade med några rösters marginal USA:s förslag till resolution till stöd för kuppforsöket. Ytterligare ett, om än knappt, multilateralt nederlag för USA och deras allierade.

Även Storbritannien deltar i utpressningen av Venezuela som stat och har nu åtminstone för tillfället konfiskerat de stora guldreserver Venezuela har i landet. Efter de senaste dagarnas misslyckanden har nu USA lyckats få med flera av de tyngsta EU-länderna på en hårdare linje, och Spanien, Frankrike, Tyskland och Storbritannien kräver nu att Venezuela utlyser nyval till presidentposten inom åtta dagar, annars kommer de erkänna Guaidó som Venezuelas "interimsresident".

Venezuela svarade snabbt att det var ett oacceptabelt ingrepp i deras interna angelägenheter. Det är oerhört svårt att se att Venezuela skulle utlysa nyval när de anser att de hållit ett presidentval enligt konstens alla regler för ett knappt år sedan.

Frågan är dock om regeringen i längden kommer kunna stå emot den oerhörda ekonomiska och diplomatiska pressen. Det har väl inte lyckats undgå någon att Venezuelas ekonomi är fullständigt dysfunktionell. Folk hankar sig fram på de matpaket staten levererar, men folk har i allmänhet oerhört lite pengar att röra sig med. Ironiskt nog tillhör dock de välbeställda som avskyr chavismen och Maduro mest de få lyckligt lottade som hittar sätt att leva som om ingenting hänt. En vän som besökt Venezuela flera gånger de senaste åren har berättat om ett köpcenter i stil med Mall of Scandinavia där folk smörjde kråset på food courts och shoppade kläder.

Det många dock inte förstår är att den venezuelanska oppositionen sedan flera år tillbaka varit kraftigt stukad på grund av interna stridigheter mellan mer förhandlings- respektive konfrontationsinriktade delar. Det är också viktigt att ha med sig att många venezuelaner som inte har mycket till övers för Maduro hyser stort agg mot särskilt de mest konfrontativa delarna av högern, som associeras med den rika vita eliten och som av en betydande del av befolkningen betraktas som USA-lakejer.

Men nu har oppositionen fått ett tydligt fokus och tror sig i alla fall skymta makten i fjärran. Det kan leda till ett uppsving för massdemonstrationer som om de kombineras med nedstängning av ekonomin kan leda fram till någon dramatisk sammandrabbning som skulle kunna leda till att armén ingriper för att återupprätta ordningen.

Det är dessvärre inte heller helt otänkbart att ett inbördeskrig eller någon form av invasion skulle kunna ske, men insatserna för det är oerhört höga för USA och den venezuelanska högern. Trump har dock just utsett en man vid namn Elliott Abrams, som på 80-talet var en

stor påhejare av dödsskvadronhögern i Centralamerika, till “ansvarig för demokratiseringen av Venezuela”.

Ju mer den politiska kampen i Venezuela får prägeln av en kamp mellan nationellt oberoende och utländsk inblandning, desto starkare hand har Maduro. Och om – OM – exempelvis colombianska, brasilianska eller amerikanska trupper skulle invadera Venezuela skulle instinkten att försvara sitt hemland vägleda de flesta venezuelaner.

Till saken hör att Venezuela utöver den vanliga armén, som i huvudsak består av de 90% av befolkningen som definieras som “morenos” (ordagrant “bruna”), alltså vanliga killar som har väldigt lite gemensamt med den USA-tillvända eliten, har ett hemvärn på minst 500.000 personer. I samband med Donald Trumps hot förra året om militär intervention i Venezuela hölls stora militärövningar i hela Venezuela, med betoning på hemvärdet.

Av alla dessa anledningar tror jag även en “loose cannon” som Trump kommer att fundera både en och två gånger innan han ger sig på något sånt. Då återstår den sedan flera år pågående utnöttningsstrategin, som nu kommer accelereras. Ett land kan inte ha två presidenter under allt för lång tid. Kommer sprickor uppstå i någon del av den venezuelanska staten? Eller kommer den venezuelanska högern, USA och deras allierade visa sig ha gått till offensiv för tidigt? Det återstår att se. Det skulle inte vara helt lätt att backa tillbaka från detta

Flamman

USA bäddar för inbördeskrig i Venezuela

Jonas Elvander

Flamman 30/1 2019

I och med erkännandet av talmannen som Venezuelas legitime president har USA satsat sitt diplomatiska kapital på ett extremt farligt kort. I värsta fall hotar inbördeskrig.

Efter nästan sex år av stadigt försämrade relationer mellan Venezuela och de USA-allierade delarna av omvärlden tog utvecklingen plötsligt ett språng ut i det okända i förra veckan. Onsdagen den 23 januari hade såväl regeringen som oppositionen planerat att hålla demonstrationer till minne av störtandet av diktatorn Marcos Pérez Jiménez 1958. Det få hade räknat med var vad som skulle ske under oppositionens manifestation.

Inför tusentals oppositionsanhängare i Caracas höll den 35-årige talmannen i Venezuelas parlament Juan Guaidó upp ett exemplar av landets konstitution och förklarade sig vara redo att axla ansvaret som landets legitime president. Den därtills även i Venezuela i princip okände Guaidó hade visserligen antytt att han skulle utmana president Nicolás Maduro när denna svors in för sin andra mandatperiod tidigare denna månad. Men att situationen skulle eskalera så snabbt var få förberedda på.

Bedräglig maktbalans

Utanför landets gränser tycks dock vissa inte ha varit riktigt lika förvånade över händelsen. Det dröjde bara några timmar innan Guaidó blivit erkänd som Venezuelas legitime president av USA, Kanada, Colombia, Brasilien och elva av de 14 länder som ingår i den så kallade Lima-gruppen som tillsatts i det enda syftet att få till stånd en regeringsväxling i Caracas. De enda medlemmarna som har motsatt sig att lägga sig i Venezuelas angelägenheter är Mexiko och de pyttesmå St Lucia och Guyana. EU:s gemensamma svar var att uppmana till nyval, dock utan att erkänna Guaidó som president. Storbritannien valde dock att bryta mot blockets linje och sälla sig till USA:s läger.

Den dramatiska upptrappningen som av allt att döma är ledd från Vita Huset har i ett slag isolerat Maduros regering ytterligare. Men bilden av en isolerad, svag och illegitim regering som panikartat klamrar sig fast vid makten mot alla odds är också missvisande. Ryssland och

Kina har tidigare stött Venezuela ekonomiskt och militärt och de var inte sena att upprepa stödet efter förra veckans händelser. Därutöver har Turkiet, Bolivia och Kuba uttryckt sin solidaritet med regeringen. Så länge Maduro också har stöd av militären internt kommer maktbalansen i och utanför Venezuela göra att varje försök till väpnat uppror riskerar att snabbt urarta i regelrätt inbördeskrig med utländska makter bakom varsin proxy-aktör.

Militärens stöd centralt

Maduros grepp om militären har varit avgörande för hans politiska överlevnad med tanke på hur många röster regeringen förlorat till oppositionssidan de senaste åren. De allt vanligare försöken till militärkupp som har avslöjats de senaste åren antyder att detta grepp kan vara på väg att lossna. Så sent som förra måndagen, två dagar före Guaidós utspel, skedde det senaste avslöjandet. En grupp soldater ska ha rånat en vapendepå vid en barack i Caracas och försökt få till stånd ett väpnat uppror innan de greps. Uppgifterna om hur många som deltog varierar mellan 40 och 120. Enligt Reuters greps 25 personer. I torsdags höll dock försvarsministern Vladimir Padrino ett direktsänt tal i tv där han gav sitt fulla stöd till Maduro och anklagade USA och dess allierade för att planera en statskupp.

Det har dock inte hindrat USA från att fortsätta antyda att en militär invasion kan bli aktuell. President Donald Trump har fortsatt upprepa sitt mantra om att ”alla kort är på bordet”. Men som tidigare när det kommer till Venezuela är det två andra personer i presidentens stab som har tagit en mer aktiv roll.

Hökarnas verk

Vice-president Mike Pence, som tidigare har spelat en ovanligt aktiv roll i den diplomatiska offensiven mot Venezuela, spelade in ett tal till Venezuelas opposition där han ger Juan Guaidó USA:s fulla ekonomiska och diplomatiska stöd. Ännu längre gick den nationelle säkerhetsrådgivaren John Bolton som tycks ha ett närmast patologiskt behov av militära invasioner. Från att för bara några månader sedan ha gjort allt i sin makt för att USA ska börja bomba Iran har han nu ställt in siktet på Venezuela. Bolton vägrade att utesluta en militär invasion när han intervjuades i måndags. På hans block syntes dessutom orden: ”5 000 soldater till Colombia”. Dock tycks det interna och utländska stödet för Maduro ha fått honom att moderera budskapet något.

– Det vi fokuserar på i dag är att avskärma den illegitima Maduro-regimen från sina inkomstkällor. Vi ser det som konsekvent med vårt erkännande av Juan Guaidó som Venezuelas konstitutionelle interimspresident att dessa inkomster går till den legitima regeringen, sade han till pressen.

Konkret innebär detta en ny omgång sanktioner mot det statliga oljebolaget PDVSA. Totalt kommer sju miljarder dollar att frysas. Därutöver kommer bolaget att förlora elva miljarder i exportintäkter under det kommande året.

Kan förlora kontrollen

Men även om fokuset än så länge fortfarande ligger på det ekonomiska planet är risken stor för att Trump och kompani förlorar kontrollen över utvecklingen och tvingas vidta åtgärder som man inte planerat. Maduros svar efter erkännandet av Guaidó har hittills varit att klippa alla diplomatiska band med USA. Samtliga ambassadanställda fick 72 timmar på sig att lämna landet förra onsdagen. Trump valde först att ignorera ordern men i torsdags återkallade man alla anställda som inte är nödvändiga i nödlägen. Om regeringen väljer att gripa dem som stannar ställs Vita Huset inför valet att eskalera situationen ytterligare eller det förödmjukade alternativet att dra tillbaka sina hot. Med tanke på hur Trumps administration brukar reagera är det senare alternativet mindre troligt.

Samtidigt fortsätter situationen i Venezuela att urarta, oavsett vad USA och dess allierade i regionen väljer att göra. Inget tyder på att regeringen är kapabel att vända den ekonomiska

utvecklingen, och så länge situationen försämras kommer allt mer av det folkliga stöd som fortfarande håller regeringen levande att fortsätta erodera. Det är med andra ord bara en tidsfråga innan regeringen faller av sig själv om utvecklingen fortsätter på samma spår. Det enda som skulle kunna utgöra en möjlig lösning är, som den tidigare rådgivaren till Hugo Chávez Temir Porras sade i en intervju med *The Jacobin*, en intern nationell dialog mellan regering och opposition. Men för att en sådan överhuvudtaget ska kunna komma till stånd krävs att regeringen ges ett visst svängrum med olika alternativ. Förra veckans handlingar av USA och oppositionen stängde ytterligare fönstret till just en sådan dialog.

Internationalen

Kuppförsöket i Venezuela

Rolf Bergqvist

Internationalen 2/2 2019

De imperialistiska regeringarna är inte intresserade av att utöka ”demokratin” eller folkstyret i Venezuela. Imperialismens strategiska målsättning är att låta de egna, privatägda, olje- och gruvbolagen ta kontrollen över Venezuelas olje- och mineralrikedomar. Därför kan en icke-vald, självutnämnd ”president” öppet uppmana till militärkupp och begära internationellt stöd, utan att någon ”demokratisk” regering protesterar. Det skriver Rolf Bergqvist.

Förra onsdagen, 23 januari, tillkännagav USA:s regering att man erkände Juan Guaidó, som ”tillfällig” president i Venezuela. Personen i fråga, som just tillträtt som talman i parlamentet, har aldrig valts till president av landets befolkning. Aldrig ens ställt upp i något presidentval. För säkerhets skull har han helt enkelt utnämnt sig själv till ”interimsresident” som ska bilda en ”övergångsregering” och utlysa ”nyval”. Eftersom han inte har någon kontroll över landets territorium (vilket brukar vara ett villkor för att en regering ska erkännas av andra länder) uppmanade han landets militär att med våld avsätta den valde presidenten, Nicolas Maduro. Han tackade samtidigt USAs regering och utländska finansbolag för den närmast totala ekonomiska blockad som de organiserat de senaste två åren. En finansblockad som bidragit till den katastrofala ekonomiska och sociala krisen i Venezuela. En kris som slår allra hårdast mot den fattiga delen av befolkningen.

Donald Trumps ”erkännande” av den icke-valda, ”tillfällige”, följdes omedelbart av en rad latinamerikanska högerregeringar (Brasilien, Colombia, Argentina, Peru, Chile) och Kanada. Hela försöket till statskupp har uppenbart förberetts på möten under december och januari med dessa regimer i Sydamerika. Om detta även rymmer någon form av militär intervention får vi se de kommande veckorna. EU var till att börja med lite försiktigare, men krävde åtminstone ”omedelbara” val.

Det är svårt att se att Maduro och den regering han leder, med sitt byråkratiska, inkompetenta styre och inomkapitalistiska perspektiv, har några långsiktiga lösningar på den djupa krisen i landet. Den katastrofala utvecklingen är ett misslyckande för ett försök att reglera den reellt existerande kapitalismen. Men detta ger varken Donald Trump eller någon annan regering rätt att intervensera i Venezuela. De enda som kan lösa landets problem är de egna invånarna! Bakom de högstämda kraven om omedelbara val (”inom 8 dagar”) och försvara demokratiska rättigheter ligger helt andra, materiella intressen.

Kravet på ”nyval” i Venezuela är inget nytt. Och under de senaste åren har upprepade val hållits. Lokala, regionala, parlaments- och presidentval samt val av en konstituerande församling. Parlamentsvalet vanns av den borgerliga oppositionen – de övriga har regeringssidan vunnit.

Låt oss ta presidentvalet förra året som svenska massmedier betecknar som ”omdiskuterat”. Det hölls den 20 maj. Faktum är att den sittande presidenten Nicolas Maduro vann valet med 6,2 miljoner röster (67 % av de lagda rösterna), medan motkandidaterna Henri Falcón erhöll 1 820 552 (21 %), Javier Bertucci 925 042 (10 %) och Reinaldo Quijada 34 614 (0,4 %). Motkandidaterna samlade alltså över 30 procent av rösterna. Valresultatet visade på ett kraftigt minskat stöd för regeringen och kan knappast ses som ett brinnande stöd bland fattiga människor för en byråkratiserad, inkompetent och korrupt regim. Snarare handlar det om en fattigfolkets röst mot imperialismens och dess inhemska allierades aggressiva hatkampanj och politiska planer.

Men det intressanta är processen före detta presidentval.

På uppmaning av påven och med hjälp av Dominikanska Republikens regering inledde Venezuelas regering i januari 2018 förhandlingar med delar av oppositionen om presidentvalet. Den ordinarie tidpunkten för valet var december 2018, men efter segrar i 2017 års tre val hade regeringen valt att flytta det till april. Oppositionen påhejad av regeringarna i USA och Kanada krävde att valet skulle flyttas fram för att göra en kampanj möjlig (för oppositionen), samt att internationella observatörer skulle tillåtas. Efter att till en början avvisat kravet (som regeringen såg som ett ingrepp på det nationella självbestämmandet) gick Maduro med på att valobservatörer från FN skulle på plats i landet få övervaka valet. (Även EU och USA/Kanada inbjöds att övervaka valet med egna observatörer). Regeringen gick också med på kravet att flytta valet till slutet av maj. Överenskommelsen var klar att undertecknas, men då valde delar av oppositionen i sista minuten (på uppmaning av USAs regering) att backa ur. Den kanadensiska utrikesministern Chrystia Freeland, som i februari dömt ut valet på grund av för kort kampanjtid, förklarade att den nya tidpunkten spelade ingen roll: det var ändå illegitimt. Kanadas regering förbjöd senare venezuelaner bosatta i Kanada att delta i valet genom röstning på Venezuelas ambassad. EU krävde redan 3 april att det utlysta presidentvalet skulle ställas in. Med USA och Kanada i spetsen uttalade 16 regeringar (av totalt 35) inom de amerikanska staternas organisation, OAS, 14 april att de vägrade erkänna det kommande valet i Venezuela som legitimt.

Vi tar det här en gång till: först kräver USA/Kanada/EU (liksom idag) under hela 2017 att presidentval omedelbart måste hållas. När Venezuelas regering sedan (motvilligt) går med på att hålla valet (i april istället för slutet av 2018) förklarar USAs/Kanadas/EUs nyliberala regimer att det är alldeles för kort tid för att en valkampanj ska kunna hållas. Den venezuelanska regeringen går då (efter förhandlingar med delar av oppositionen) med på att flytta fram valet till slutet av maj. USA, Kanada och EU förklarar samstämt att det spelar ingen roll. Vi tänker ändå fördöma valet vad ni än gör! Eller för att uttrycka det med en engelsk fras: Damned-if-you-do/damned-if-you-don't. På svenska: Det du gör eller det du inte gör är ändå lika fel!

Var då valet en odemokratisk tillställning för att befästa en ”diktatur”? Vad gäller själva valprocessen, med dubbla verifieringar av röstningen, kom det inte någon kritik från vare sig de närvarande internationella valobservatörerna eller de oppositionella kandidaterna. Kritiken från Henri Falcón – som efteråt tog avstånd från valet han själv ställde upp i – handlade om att regeringen använt statsmedel för att vinna stöd, ”Röda punkter” (gatustånd där regeringsanhängare delat ut bonuskuponger till de som gick och röstade) allt för nära vallokalerna: alltså olika former av den klientelism som förekommer vid många val. Den kritiken är antagligen delvis riktig, även om röstsammanräkningen var korrekt.

Det är faktiskt möjligt att den borgerliga oppositionen kunde ha vunnit presidentvalet om de ställt upp med en enda gemensam kandidat. I valet 2013 fick oppositionens dåvarande kandidat, Henrique Capriles, 7 296 876 röster. Omkring 1 miljon fler röster än vad Maduro fick 2018. Så varför då denna valbojkott och internationella hatkampanj från imperialismens sida?

De imperialistiska regeringarna, som genom sina massmedia och andra kanaler fördömde valet 2018 är inte intresserade av att utöka ”demokratien” eller folkstyret i Venezuela. Imperialismens strategiska målsättning är att låta de egna, privatägda, olje- och gruvbolagen ta kontrollen över Venezuelas olje- och mineralrikedomar. För att det ska bli möjligt måste den folkliga självorganisering som växte fram med de sociala reformerna från 2003 och framåt, krossas. De gemensamma, kollektiva minnena av att en annan politik faktiskt är möjlig ska raderas ut. Det är inte genom demokratiska val, folkomröstningar och en utvecklad folklig kontroll som landets naturtillgångar kommer att läggas ut till försäljning.

Och det är därför en icke-vald, självutnämnd ”president” öppet kan uppmana till militärkupp och begära internationellt stöd, utan att den svenska eller någon ”demokratisk” regering inom EU protesterar. De hejar istället på.

Finns det något kvar av den Bolivarianska revolutionen?

Hampus Byström

Internationalen 2/2 2019

Trots sina närmast identiska retromustascher – som inte vore helt fel på hippaste Södermalm – så har Venezuelas president Nicolas Maduro och Trumps utrikespolitiska rådgivare John Bolton inte mycket gemensamt. Men de har för tillfället politisk nytta av varandra. För den latinamerikanska ledaren under press är Bolton med sin ohöljda imperialism-vurm och rödbrusiga anlete som klippt och skuren ”Yankee, go home”-skurk. Bolton, å sin sida, har aldrig tackat nej till att ordna så att andra människor dör i krig. Han fotograferades i veckan med ett anteckningsblock under armen varpå det antecknats ”5000 soldater till Columbia”, som han strategiskt vinklat så att pressfotografierna kunde slunga ut budskapet i etern.

Den 23:e januari förra veckan utropade Juan Guaidó sig själv till Venezuelas ställföreträdande president, till jubelrop från den av oppositionen anordnade demonstrationen i Caracas. I handen höll han upp den bolivarianska författningen som Chávez annars brukade vifta med i sina tal, ett symboliskt drag som för att visa att han inte helt avvisar den nyordning som chavismen medförde. Guaidó tillhör partiet Voluntad Popular (Folkviljan) som officiellt benämner sig självt som socialdemokratiskt mittenparti, men är i allt väsentligt ett högerparti; han är utbildad i USA, var praktiskt sett helt okänd för de flesta venezuelaner bara för några veckor sedan, men katapulterades in i världspolitiken efter ett samtal från vita huset.

Vad för mandat han egentligen åtnjuter är tvivelaktigt; visserligen är han ledare för nationalförsamlingen som i senaste mellanårsvalet blev dominerad av högeroppositionen som vann en kvalificerad majoritet, men hans eget parti fick endast 14 säten i församlingen. Artikeln i författningen han hänvisar till som förevändning för att ta över makten stipulerar att nationalförsamlingens ledare kan träda in som president ifall den ordinarie presidenten har dött, vilket, om nu inte Maduro har en ondskefull tvilling, inte har skett. Varför skulle han vara den självklare ”oppositionsledaren” som alla tidningar envisas med att benämna honom?

Och inte blir det bättre av att Trumps kabinett sysselsatt ärkeskurken Elliot Abrams, på vars meritlista vi finner Iran-Contras-affären och den förra statskuppen mot Venezuela, som envoye till landet. Det hela luktar väldigt unket; alla vänner av demokrati och folkrätt måste å det kraftigaste fördöma inblandning i landets angelägenheter. Men det finns lärdomar att dra, kritiska kommentarer att utdela; Maduro har trots allt styrt landet in i auktoritär riktning, förutom en ekonomisk kris som slagit hårdast mot den arbetande befolkningen och de fattiga i slummen. All reell makt har förflyttats till militären, vilket bäddar för ett militariserat styre som brukar vara allt annat än uppskattat av folket.

De som har stöttat Chávez och PSUV har gjort det på goda grunder. Världsbanken och många oberoende observatörer, inklusive The Lancet och WHO, påpekade om och om igen hur Chavéz välfärds- och skolsatsningar minskade hälso- och utbildningsklyftor som funnits mellan rika och fattiga i landet. Men den största bedriften var ändå hur Chavez lyckades

involvera de fattiga mestiser (latinamerikaner med kreol och afrikansk bakgrund) i politiken – de deltog på ett helt annat sätt än någon annanstans i Latinamerika. Istället för att vara städhjälp åt rika människor så syntes de helt plötsligt i högskolornas auditorium och med statliga förtroendejobb. Han hjälpte till att organisera slummen, och de såg honom som deras politiska ledare för det.

Chavez skapade en organisation för regionalt och självständigt samarbete i Latinamerika, ALBA, som var väldigt lovande. Istället för att vara helt beroende av USA:s diktat så karvade man ut ett eget konsensus. Allt det är långt borta nu. Ecuadors president Moreno twittrade i veckan om att stänga gränserna för att hålla ”farliga venezuelaner borta”. I Brasilien har högerextremisten Bolsonaro tagit över efter statskuppen mot PT; chauvinismen, snarare än chavismen, sitter i kontinentens förarsäte.

Det fanns tecken redan från början att saker och ting hängde löst i statsapparaten. Nästan alla välfärdsprogram administrerades direkt från presidentpalatset, eftersom Chávez inte litade på statsbyråkratin. Militären och nationalgardet behövde hållas strikt lojala, med hjälp av skamlös klientelism om så krävdes. För Chávez del var det inte svårt att hålla dem i schack; han hade ett fast handlag, var ohjälpligt karismatisk, och kom själv från armén. Maduro saknar en hel del av dessa kvaliteter, och man får ibland känslan av att militären driver med honom – om det skulle krävas att göra sig av honom för att behålla sina egna privilegier, hur lojala skulle de visa sig vara i slutändan? Kanske skulle de bara byta färg på baskern mot löften om att nästa galjonsfigur inte tar ifrån dem någon makt?

Oljepengarna höll maskineriet smort och fungerande; valutan kopplades till råvarupriset, och när det dalade så började förstås statskistan sina. Regeringen införde då flera olika växelkurser, en officiell för de som vill importera livsnödvändigheter vilka kunde handla amerikanska dollars för ett subventionerat pris, och två andra för vanligt folk. Men hyperinflationen och svarta marknaden har gjort valutan nästan värdelös, vilket i sin tur spär på svarta marknaden i valutor och varor; om din lön från ena dagen till den andra köper mindre och mindre varor, så börjar du till slut ta betalt i något annat. Samordningen brakar samman.

Som det ser ut nu så håller sig Maduro med nöd och näppe kvar vid makten. USA:s ingripande – tack och lov inte militärt än så länge – skulle kunna få motsatt effekt mot den avsedda; för de flesta venezolaner vill inte se utländsk militär på sin mark. Har ens land gett upphov till kontinentens självständighetskämpe Simon Bolívar så lever trots allt något sentimentalt antiimperialistiskt kvar i den kollektiva fantasin. Någon politisk opposition som kan ta över finns inte inom sikte, annat än den gamla härskande klassens bortskämda barnbarn som tröttnat på att människorna i ”los barrios pobres” blivit för uppkäftiga under Chávez. Det bådalar inte gott, och om regeringen överlever krisen så lär den i bästa fall överleva likt Kubas, med belägringsmentalitet, sentimental symbolik från en mer ärofylld tid, och utan folklig entusiasm.

Det vore ett sorgligt slut på den Bolivarianska revolutionen.

Om den venezuelanska verklighet som Sveriges Radio blundar för **Juan Velasquez**

Internationalen 4/2 2019

Kulturgeografen Juan Velasquez skulle i förra veckan medverka i Sveriges Radios P1 för att berätta om sin forskning om gräsrotsorganisering bland fattiga så kallade ”Chavistas” i Venezuela. Du kan inte ana vad som hände sen ...

förra veckan blev jag uppringd och fick frågan om jag ville medverka i radions *P1 Morgon* och ge min syn på Venezuela, eftersom oppositionen återigen har startat kravaller för att avsätta Nicolas Maduro från presidentposten. Oppositionen vill ersätta Maduro med den venezuelanska kongressens ordförande Juan Guaido. 2015 vann oppositionen en

jordskredsseger i valen till Kongressen (eller nationalförsamlingen som den också kallas), och fick majoritet. Men valmyndigheten visade att tre av dess ledamöter vann sina distrikt med hjälp av fusk. Därför skulle ett nytt val hållas i de ifrågasatta distrikten i delstaten Amazonas. Men oppositionen, som hade nästan trefjärdedels majoritet, kunde inte acceptera valmyndighetens utslag och erkände dessa som ledamöter i nationalförsamlingen. Oppositionen förklarade därmed sin olydnad mot regeringen och valmyndigheten. Saken togs upp för omprövning i högsta domstolen, som i dagarna bekräftade att så länge nationalförsamlingen vägrar att hålla val i de distrikt som det fuskades i, så är alla beslut som tas inom denna församling ogiltiga.

För att lösa det politiska vakuum som uppstod har högsta domstolen, i enlighet med grundlagens regeringsförklaring, fungerat som instans för att svära in presidenten i sitt ämbete. Då nationalförsamlingen inte gjort sitt har situationen underminerat hela den venezuelanska rättsstaten. Den liberala koalitionen som utgör oppositionen har istället uppmanat befolkningen att avsätta regeringen med hjälp av våld och terror. Regeringen kontrade med att kalla till en konstitutionell församling för att skapa fred och besluta om nya politiska ramar för att förebygga rättsstatens förfall. Konstitutionella församlingen valdes i juli 2017, jag var själv där och filmade till gagn för olika gräsrotsrörelser. Filmerna hittar ni genom <https://vimeo.com/femsusdev>.

SVT och SR var däremot inte där, men fejkade sin närvaro med hjälp av inköpt material från paparazzis och ersatte faktarapportering med liberala reflektioner från sina ”reportrar”.

Mainstream-mediernas rapportering har sedan dess fortsatt i samma riktning när regeringen kallade till val av guvernörer, sen presidentval, och till sist även kommunval.

Oppositionen vägrade delta inledningsvis, för att sedan besluta sig för att delta, och sedan till sist hoppa av valen när den verkade förlora. Oppositionen vill bara delta i val som den är säker på att vinna. Istället för att vinna, eller förlora, demokratiska val, har oppositionen, uppmanat av USA:s regering, uppmanat omvärlden att blockera landets ekonomi. Blockaden har hindrat regeringen att importera medicinska förnödenheter, utrustning, genomföra internationella transaktioner, vilket i sin tur också skapade en stor matförsörjningskris som sedan låg till grund för den stora migrationskris som följde. Valutan har underminerats genom att den colombianska maffian har smugglat ut subventionerade basprodukter ur landet, som säljs i Colombia till marknadspriser, samt smuggling av bensin, som i Venezuela nästan varit billigare än vatten. Bensin är en grundläggande komponent i tillverkning av kokain, som den colombianska maffian sedan 1980-talet olagligt har exporterat till USA och EU.

För att kunna säkra matdistributionen har Maduros regering skapat så kallade CLAP-kommittéer för produktion och distribution av mat och basvaror. CLAP distribuerar basvaror direkt till de familjer som behöver det, men familjerna måste registrera sig genom att skaffa ett slags ID-kort som kallas Carnet de la Patria, fosterlandskort. Oppositionen anser att detta är åsiktsregistrering och uppmanar befolkningen att avstå. Men nu finns närmare 20 miljoner folkbokförda, som därigenom får tillgång till subventionerade basvaror, hälsovård, pensioner och andra välfärdstjänster. Under senare tid har fosterlandskorten även använts för ransonerade bensinköp, som ett led i försöken att försvåra smugglingen av bensin till knarkmaffian i Colombia.

För att hantera valutakrisen skapade regeringen ett nytt valutasystem ämnat att återskapa köpkraften hos vanliga venezuelaner. Jag var där i augusti 2018 och kunde se hur butiks- och restaurangägare samarbetade med kuppmakarna för att gömma mat och förnödenheter och hålla matpriserna på orimligt höga nivåer. Jag gjorde en del filmer om hur det mest organiserade proletariatet skapade alternativ (dessa filmer hittas på www.youtube.com/femsusdev). Genom gräsrotsorganisering, eller folkakt om ni hellre vill, gjordes försök till priskontroller, men till slut gick det inte att parera företagarnas strategi och idag ligger priserna återigen på

samma nivåer som under våren 2018, har mina informanter i dagarna berättat för mig per telefon. Det jag vill säga här är att det ekonomiska kriget mot Venezuelas regering är ett faktum som påverkar alla, men främst låginkomsttagare. Syftet med krigföringen är att de fattiga ska vända regeringen ryggen.

Men trots stigmatiseringen av regeringen och av de mörkhyade klasser som stödjer den, har både så kallad ”vänster” som liberaler ställt sig på kuppmakarnas sida. Jag diskuterar gärna med andra forskare om denna beskrivning, men det gör jag på villkor att motparten ska kunna visa motsvarande faktabaserat etnografiskt underlag. I vår nyliberala tid verkar det som om nyliberala påståenden från Latinamerikaforskare räcker som fakta. Det är det som nyhetsredaktioner i Stockholm brukar göra när reportrarna inte är på plats: kalla in en forskare som reflekterar vilt om något den inte har etnografiskt underlag för, i syfte att vetenskapliggöra redaktörernas åsikter om de koloniserade länderna i vår omvärld. Från Grekland och Spanien till Bolivia, Colombia, Brasilien eller Venezuela – rapporteringen är likadan. Hur långt räcker dessa liberala diskursiva konstruktioner egentligen?

Jag vidhåller att denna sammanblandning mellan påståenden och fakta underminerar forskarvärldens auktoritet, samtidigt som den har ett stort ansvar för att legitimera en undermålig rapportering om vad som egentligen händer runt om i världen.

Jag skulle inte ha något emot att Public Service (SVT och SR) rapporterade från makthavarnas – det vill säga den liberala oligarkins, perspektiv – om det vore ett privat bolag. Men nu har vi fått riksdagsbeslut på att deras verksamhet ska finansieras med våra skattepengar, vilket förpliktar Public Service att också ge plats för flera perspektiv i sin rapportering. Men själv håller jag mig till versionen från dem som aldrig tillåts komma till tals i denna rapportering: de subalternerna. Det vill säga de fattiga, kvinnor och män från den mörkhyade underklassen.

Jag tror för övrigt att uteslutningen och osynliggörandet av det oorganiserade vita underbetalda proletariatet i Sverige på ett motsvarande sätt har bäddat för att SD blivit landets näst största parti i en del mätningar. Liberalernas trånga ensidiga hegemoni skapar mer problem än den löser, allvarliga problem.

Jag har härmed redovisat mina subversiva perspektiv på verkligheten. Jag erkänner: det är en positionerad kunskap. Men det är också SR:s, SVT:s och de privata nyhetsbolagens ställningstagande för oligarkiernas manliga, vita företrädare.

Jag anser att SR och SVT bryter mot sina uppdrag att rapportera från de olika perspektiv som står mot varandra i beskrivning av en konfliktsituation. Jag anser att såväl Public Service som de privata mediebolagen ensidigt gett utrymme till de liberala korrupta kuppmakarna som avsatte Dilma Rouseff i Brasilien och de högerextrema krafter som ledde till Jair Bolsonaros seger, samtidigt som de osynliggjorde gräsrotsrörelsers motstånd. Och samma mönster har präglat rapporteringen om Venezuela.

ag fortsätter med min forskning från gräsrotternas perspektiv. Jag har vare sig politiska eller ekonomiska band till de regeringar eller rörelser som dessa gräsrotter stödjer. Jag studerar hur de hanterar sina val och varför, och vilka konsekvenser detta medför. Ärligt talat finns det så många som företräder eliternas perspektiv på våra universitet att det ofta skär sig när jag som rasifierad ska ta plats i akademiska sammanhang.

En del av mina kolleger känner till att jag har bedrivit etnografisk forskning bland Chavistas sedan 2010. Vi har fortfarande goda relationer. Men andra kräver att jag ska sjunga med i deras nyliberala kör om jag ska visa mig på deras seminarier.

Chavistas är också människor, även om de för det mesta är mörkhyade, lågutbildade och underbetalda proletärer. Men i Public Service uppfattas det som djupt problematiskt ifall perspektivet från dessa fattiga för en gångs skull skulle återges.

Hur gick det då med min medverkan i P1 Morgon? Jag tillfrågades upprepade gånger om varför jag forskar om Venezuela. Innan programmets producent skulle boka taxi till SR:s studio var det dags för ett sista koll. Hen skulle återkomma med slutgiltigt besked om detaljerna för vad diskussionen skulle handla om. Sen ringde hen två gånger, som jag missade att svara. Till sist fick jag beskedet att redaktionen hade ändrat inriktning och skulle byta fokus. Det blev till sist ännu ett högervinklat inslag med gott om osakligheter om det som händer i Venezuela. Allt för att lobba för det regimskifte som SR:s redaktörer tycks hoppas på – även om det krävs blod. Blod som de inte vill se när det rinner. För SR verkar vilja att kaos uppstår, men vill inte vara på plats när helvetet brakar lös.

Offensiv

Stoppa högerens kupp – för ett demokratiskt socialistiskt Venezuela

Izquierda revolucionaria CWI i Venezuela

Offensiv 31/1 2019

Situationen i Venezuela nådde i förra veckan en kritisk punkt. Den nya ledaren för Venezuelas höger, Juan Guaidó (den kontrarevolutionära nationalförsamlingens nyvalde ordförande), har utropat sig själv till president. Han uppmanade sina sympatisörer att ta till gatorna för att fälla president Nicolás Maduro och hans regering.

Guaidó erkändes omedelbart som Venezuelas ”enda legitima president” av Trumpadministrationen och Latinamerikas högerregeringar, som med Brasiliens Bolsonaro i spetsen har gett entusiastiskt stöd till kuppen. Detta samtidigt som man cyniskt påstår sig stå ”för demokrati”.

Som förväntat kommer också applåder från andra sidan Atlanten från EU och regeringar som den spanska, tyska, franska, brittiska och franska med flera, som har gett Maduro ett ultimatum: kalla till val inom åtta dagar - annars kommer Guaidó att officiellt erkännas som Venezuelas president.

USA:s utrikesminister Mike Pompeo (tidigare CIA-chef) har med alla slags hot krävt att Maduro-regeringen omedelbart avgår. ”Vi har alla förslag på bordet”, menade Trump, och ledande representanter för extremhögeren i Venezuelas uttryckte i TV att ”vi är väldigt nära det tillfälle som vi har kämpat för i så många år”.

Guaidó och den venezuelanska högern försöker utnyttja den desperation och ilska som venezuelaner känner på grund av den ekonomiska och sociala kollaps som landet lider av. BNP och levnadsstandarden har fallit med 50 procent de senaste fyra åren och situationen har bara förvärrats med prishöjningar på uppemot 1 000 procent sedan början av året.

Under förra veckan har tiotusentals människor i olika delar av landet svarat på Guaidós uppmaning om att inte lämna gatorna förrän Maduro avgår eller militären störtar honom, vilket är en kopia av högerens misslyckade kufförsök mot den förre presidenten Hugo Chávez i april 2002.

Å andra sidan har regeringssympatisörer som samlats i Plaza O'Leary i Caracas och andra centrala platser i storstäderna fått uppmaningar av ledaren för det styrande PSUV-partiet, Diosdado Cabello, om att gå mot Miraflores-palatset och samlas där för att skydda Maduro från ett möjligt oppositionsangrepp, likt de gjorde 2002.

Den stora skillnaden mellan denna kupp och den mot Chávez 2002 är att den parasitära, korrupta och reaktionära högern i Venezuela lyckas mobilisera inte bara universitetsstudenter, egenföretagare och medelklassen, som under de våldsamma månaderna mars och juli 2017. Nu har betydande delar av ungdomar, arbetslösa och även arbetare också marscherat ut från fattiga stadsdelar på uppmaning av högern och extremhögeren på grund av att de är desperata över den ekonomiska situationen och de brutala prishöjningarna på basvaror.

Sedan augusti 2018, när Maduros regering lanserade sitt nya ekonomiska åtgärdspaket och devalverade bolivaren genom att införa en ny valuta, ”den självständiga bolivaren” (BS), har hyperinflationen - som redan var ur kontroll nått förödande nivåer. Innan den senaste krisen började växlades en dollar mot 3 000 BS! Vissa analytiker förutspår en sex- eller sju-siffrig inflation under detta år.

Kostnaden för en enkel konsultation i en privatklinik, något som inte bara medelklassen utan också många arbetare har tvingats till på grund av den offentliga sjukvårdens kollaps, har skjutit i höjden på några dagar - från 2 000 BS till 15 000 BS. Det statliga mobiltelefonbolaget Movilnet har ökat sina låga priser från 169 BS till 1 300 BS!

Samtidigt som regeringen accepterar dessa höjningar, eller till och med implementerar dem i tjänster och produkter som förlitar sig på offentligt ägda bolag, har regeringens enda svar varit ”triumfalistiskt”, med en utlovad lönehöjning på 400 procent (från 4 500 BS i månaden till 18 000 BS i månaden). Det är en höjning på knappa 60 kronor, helt otillräckligt för att bemöta prisökningen på basvaror.

Den utlovade löneökningen – som hyperinflationen kommer äta upp innan den införs – tillsammans med den triumfalism och den föraktfulla ton som ledningen och PSUV-byråkratin använder mot de protesterande, användningen av repression mot många arbetare som har lanserat defensiva strejker de senaste månaderna och faktumet att de flesta byråkrater lever med alla slags privilegier och materiella förhållanden liknande kapitalist-klassens, har bara ökat folkets ilska. På denna objektiva grundval har högern återtagit initiativet.

Men en seger för högerns reaktionära krafter kommer inte att lösa folkets problem. Tvärtom. Målet för de imperialister som står bakom Guaidó är att tvinga fram en intervention av högt uppsatta militärer, eller åtminstone betydande skikt av dem, för att störta Maduro och ge makten till högern.

I årtal har Maduro försökt stärka regeringen genom allt ge mer ekonomisk makt och tyngd i regeringen till höga militärer. Det har bidragit till en ökning av korruptionen och provocerat fram oroligheter bland arbetare och befolkning. Dock garanterar inte detta en lojalitet från den bolivariiska nationella säkerhetsstyrkan (FANB) gentemot Maduro.

Under den senaste offensiven för att ta makten 2017 hade högern hoppats att deras protester på gatorna skulle sprida sig från städernas medelklassområden till arbetarklassens och de fattigas områden, men man misslyckades. Dessutom hade fascistiska gruppers våld och terror fått hundratusentals arbetare, som var missnöjda med regeringens politik, att ge PSUV och dess nationella konstituerande församling en sista chans. Men nu har situationen genomgått en kvalitativ förändring.

Den härskande klassens media och den internationella reaktionen presenterar händelserna i Venezuela som socialismens misslyckande. Men Venezuela har aldrig varit ett socialistiskt land. Imperialismens och dess media har stor hjälp av PS-UV:s byråkratiska ledning som beskriver samarbetet med kapitalister och den katastrofala politiken som en ”övergångsfas mot socialism”, allt medan högern använt den ekonomiska kollapsen för att så förvirring bland massorna, underminera deras moral och diskreditera socialismens idéer, arbetarkontroll och allt som luktar som vänster eller revolution.

Vad Maduro och PSUV-ledarna står för är ljusår från vad socialism är och vad miljontals förväntade sig 2013, då de röstade för att behålla de sociala välfärdsprogrammen och förändringarna som Chávez drev igenom i ett försök att svara på arbetarna och de mest förtryckas förväntningar.

Sedan dess har Maduro och hans samarbetspartners försökt övertyga den venezuelanska och den internationella härskande klassen att de skulle kunna hantera den värsta krisen i landets historia utan de sociala explosioner som ett högerstyre skulle innebära. Under de senaste

månaderna har nya stora nedskärningar och lönesänkningar drivits igenom, samtidigt som tusentals arbetare i statsägda bolag avskedats, vilket har lett till att PSUV snabbt förlorat ytterligare stöd.

Nu är det samma borgerlighet som tjänat på regeringens samförståndspolitik som manövrerar med imperialismen för att återta direkt kontroll över statsmakten.

Erfarenheterna från de senaste åren visar att vi inte kan ha något förtroende för Maduros regering, byråkratin eller de högt uppsatta militärerna om vi vill hindra reaktionens seger. Det är Maduros politik, hans byråkrati och hans korrupcion som har öppnat för högern och för kuppen.

Guaidó är som en varg i fårakläder och talar om en regering för alla och om försoning. Men om han och de krafter som stödjer honom kommer till makten, kommer resultatet att bli en mardröm för miljontals arbetare och bönder som redan lider svårt under den sociala och ekonomiska krisen. Deras politiska och ekonomiska agenda kan bara appliceras med ännu mer massiva avskedandes, slakt av offentliga utgifter och förtryck av fackföreningar, sociala rörelser och vänsteraktivister. Allt detta i en blodigare och brutalare skala än vad de gör i sina stödjares länder (Brasilien, Argentina med flera).

Vi har ingen tid att förlora. Massivt motstånd måste resas mot reaktionens och imperialismens slag via massiv mobilisering underifrån, där ett revolutionärt socialistiskt och internationallistiskt program lyfts fram. Arbetare och förtryckta i hela världen, i början med de i Latinamerika, har en skyldighet att förkasta det blodbad som högerns och dess internationella mentors kupp förbereder. Bara arbetarklassen kan rädda folket!

Den första uppgiften för arbetarklassen och de politiskt medvetna och kampvilliga människorna i Venezuela är att organisera ett motstånd mot kuppen.

Det enda sättet att undvika ett tragiskt resultat för arbetarklassen och befolkningen är med en oberoende enhetsfront från vänster för att öppet kämpa för erövring av makten i syfte att etablera ett verkligt demokratisk styre baserad på arbetare och de utsugna. Det behövs direktdemokrati på alla plan. Till försvar av ett genuint socialistiskt klassprogram som föreslår exproprieringen av de stora privata monopolen och bankerna för att få ett slut på hyperinflationen och korrupcionen, avskaffa byråkratins privilegier och sträva efter att överföra den verkliga makten till arbetarklassens och de förtrycktas händer.

Bakom Guaidó står Trump

Arne Johansson

Offensiv 31/1 2019

Det är uppenbart att den chavistiska halva revolutionen i Venezuela efter fem år av förödande kris i ekonomin och 3-4 år av verkningslösa försök under president Maduro att kontrollera krisen med eftergifter till den demokratiska kapitalistiska oppositionen inom och utanför landet nu definitivt har nått vägs ände.

Under förödande och USA-ledda sanktioner organiseras nu ett naket kuppöversök, som alla socialister självklart måste bekämpa, oavsett synen på Maduro.

Att Maduro trots den desperata krisen har kunnat klamra sig fast ända till nu har mycket att göra med att stora delar av den splittrade oppositionen efter förra årets gatuvåld bojkottade det presidentval i maj som tydligt och utan valfusk gav Maduro en stor majoritet. In i det sista finns också ett -visst, men avtagande stöd från de fattiga och ända till nu har också Maduro lyckats behålla den ”bolivariska” militärens lojalitet.

Allt tyder på att det var Trump-administrationen som i sin desperata jakt efter en utrikespolitisk triumf lyckades övertala den sidsteppade nationalförsamlingens nye och till

dess helt okände ordförande Juan Guaidö, att i strid mot alla konstitutionella lagar utropa sig till tillförordnad president samtidigt med Maduros installation för en ny period.

Det var som den gamle högermannen Pat Buchanan uttryckt det ett schema som kokats ihop av Washington, ”made in USA med utrikesminister Pompeo, John Bolton och senatorn Marco Rubio som undertecknare och verifierat av Trump”.

Med stort men hittills otillräckligt stort stöd på Venezuelas gator och med mindre entusiastiskt stöd av Kanada och mer av de nya högerregeringarna i Brasilien, Colombia, Argentina och en rad andra latinamerikanska länder görs just nu frenetiska försök från USA att även förmå EU-länderna att ställa upp på kuppen. ”Löfte om val innan åtta dagar”, har varit de tongivande EU-ländernas ultimatum till Maduro innan deras stöd ges till den venezuelanska kuppresidenten.

Vad som nu utspelas är ett skamlöst försök av USA att under öppet hot om militär intervention, där Bolton viftat med en skylt om 5 000 kommandosoldater, och förödande sanktioner driva fram en kupp i Venezuela.

Hyckleriet är totalt mellan all hype kring Rysslands eventuella inblandning i det senaste USA-valet genom nättroll och hackade mejl och den undfallenhet vi ser gentemot de brott mot allt vad internationell rätt heter som nu pågår under den kontrarevolutionära kampanjen för regimförändring i Venezuela.

Kanske kommer en och annan borgerlig media ändå att höja ögonbrynen över att Trump nu också utsett Elliot Abrams som presidentens ”speciella sändebud för Venezuela” (special envoy), en man som tidigare har kallats USA:s ”särskilda sändebud för smutsiga krig”.

Hans närmaste uppdrag blir att tillsammans med utrikesministern Mike Pompeo förmå FN:s säkerhetsråd, EU och andra länder att ”antingen stå med frihetens styrkor, eller liera sig med Maduro och hans förödelse”:

Till och med USA:s gamle högerlibertarian Ron Paul kallar det ”tragiskt komiskt att president Trump har utsett den dömda brottslingen Elliot Abrams som sin representant för att ’återupprätta demokrati’ i Venezuela. Abrams spelade en nyckelroll i Iran-Contras-affären (med stöd till USA-stödda dödsskvadroner i Nicaragua och Ecuador, Offensivs anm.) och fortsatte som en av chefsarkitekterna bakom USA:s invasion av Irak 2003. Hans roll till stöd för fruktansvärt våld i Latinamerika på 1980-talet borde diskvalificera honom från att någonsin ha ett officiellt ämbete”.

Det som nu händer är ett kriminellt spel med skyhöga insatser som mycket väl kan utlösa ett än mer katastrofalt inbördeskrig, med oförutsebara konsekvenser.

Proletären

USA-stött kuppförsök i Venezuela

Marcus Jönsson

Proletären 24/1 2019

USA:s president Donald Trump har erkänt oppositionsledaren Juan Guaidó som Venezuelas president efter gårdagens demonstration mot regeringen.

Venezuelas folkvalda och legitima regering ser ut att ha lyckats stoppa det inledande skedet i USA:s försök till statskupp igår. Men det är från USA:s sida en väldig upptrappning av regimskiftesplanerna att erkänna oppositionsledaren Juan Guaidó som Venezuelas president, efter att Guaidó på onsdagen utropat sig till president vid en demonstration mot regeringen.

President Maduro har svarat genom att bryta de diplomatiska relationerna med USA och har gett USA:s diplomater 72 timmar att lämna landet, vilket USA vägrar.

USA:s president Donald Trump och utrikesminister Mike Pompeo har uppgett att ”alla alternativ finns på bordet”, vilket innebär en möjlig militär intervention eller understött inbördeskrig. Brasilien, där fascisten Bolsonaro nyss valts till president, och Colombia är troliga allierade i en möjlig militär utveckling som skulle vara katastrofal för Venezuelas folk.

I en parallell till den USA-stödda statskuppen i Chile 1973 har Donald Trump tidigare öppet kallat på Venezuelas militär att stöta president Maduro, men Venezuelas försvarsminister har på Twitter försäkrat att de väpnade styrkorna står bakom regeringen.

Det senaste dygnets dramatiska utveckling följer på en video som Trumps vicepresident Mike Pence publicerade i tisdags, där han som representant för Vita huset öppet uppmanar Venezuelas högeropposition att stöta Maduro. Maduro sa i ett tal att aldrig tidigare har en regeringsrepresentant öppet gjort en sådan uppmaning.

Venezuela har stöd av de progressiva regeringar som finns kvar i regionen efter palatskuppen mot Dilma Rousseff i Brasilien och de ”mjuka” kupperna mot Fernando Lugo i Paraguay och Manuel Zelaya i Honduras. Mexiko, med nyvalda vänsterpresidenten Andrés Manuel López Obrador, Bolivia och Kuba har alla gett sitt stöd till Maduro och Venezuelas regering.

Statskuppförsöket i Venezuela en del av reaktionens revansch

Patrick Paulov

Proletären 24/1 2019

I Venezuela pågår nu ett öppet kuppförsök med stöd av USA och högerkrafter i Latinamerika. Men de progressiva krafterna är fortsatt starka.

Reaktionens revansch. Så kan situationen i hela Latinamerika beskrivas. I land efter land återtar krafter långt ut på högerkanten makten och raderar ut vänsterns landvinningar.

I Venezuela pågår nu ett öppet kuppförsök, och precis som vid varje tidigare kuppförsök i landet under de senaste sexton åren sker det med stöd av USA och högerkrafter i Latinamerika.

Läget i Venezuela är oerhört polariserat. Det har det varit ända sedan Hugo Chávez vann valet 1999 och så småningom inledde den progressiva omvälvningen av landet.

Under hela denna tid har Venezuela varit oerhört pressat från USA, inhemsk överhet och deras allierade i regionen. Den lättnad som uppstod efter att vänstervågen svept över kontinenten och fört någon form av progressiva regeringar till makten är nu borta. Reaktionen har fått sin revansch i Brasilien, Argentina, Ecuador...

Venezuela lider samtidigt av misstag begångna under både Chávez och Nicolás Maduros presidentskap. Den diversifiering av ekonomin för att komma bort från oljeberoendet och som var ett centralt mål i mitten av 00-talet genomfördes aldrig.

Men mat- och medicinbristen och de enorma problemen i det venezuelanska samhället har flera orsaker. Skyldiga är också de som nu skriker högst om att människor hungrar eller dör på grund av kollapsad vård.

USA har i årtal försökt knäcka Venezuelas ekonomi genom hårdföra sanktioner och genom att på alla sätt försvåra landets handel med omvärlden. Att vidta åtgärder som drabbar folkflertalet och allra mest de fattiga är ett väl beprövat och effektivt sätt att skapa missnöje. Och det är klart att varubristen och den nedgång i levnadsstandard som massvis av vanliga venezuelaner upplevt riskerar att få också en del tidigare hängivna anhängare av den bolivarianska revolutionen att tröttna.

Det internationellt gynnsamma läget kombinerat med den djupa ekonomiska krisen i Venezuela, som USA med vänner själva varit med att skapa, är en förklaring till att de just nu

försöker sig på att åstadkomma en reaktionens revansch och störta Maduros regering i en statskupp.

Men de progressiva krafterna är fortsatt starka och många. Igår genomfördes också folkliga demonstrationer mot det USA-stödda kuppförsöket och till försvar för regeringen. Det finns många venezuelaner som fortsatt inser vilken katastrof det skulle vara för folkflertalet om Venezuela blir nästa land som under applåder från USA går i Brasiliens och Argentinas nyliberala fotspår.

Kraftmätningen fortsätter.

Revolution

Washington förbereder kuppförsök i Venezuela

Jorge Martin

Revolution 25/1 2019

Ett imperialistiskt kuppförsök håller nu på att iscensättas i Venezuela. Den 10 januari svors president Maduro in för en ny mandatperiod. Han vann valet den 20 maj 2018. Vid den tidpunkten valde en del av oppositionen att delta i valet och en annan del att bojkotta det. Den 11 januari vägrade, Juan Guaidó, ordförande för den oppositionella Nationalförsamlingen (som befunnit sig i domstolstrots sedan 2015), att erkänna president Maduro och förklarade att han var villig att åta sig presidentskapet ”med stöd från militären, folket och det internationella samfundet.”

Förutom att detta var ett helt och hållet olagligt beslut, taget av ett organ som befinner sig i domstolstrots och utan att följa några som helst konstitutionella regler, så är innebörden av vad han sa en uppmaning till militären att avsätta den valda presidenten. En sådan handling har ett namn: en statskupp.

Den första att reagera på detta var generalsekreteraren för OAS (Organization of American States), Almagro, en av som ligger bakom förberedandet av kuppen, som gick ännu längre än Guaidó och tillkännagav att han *var* president (något Guaidó själv inte sagt). Han sa:

”Vi välkomnar @jguaido som tillförordnad president för #Venezuela i enlighet med artikel 233 i den politiska konstitutionen. Du har vårt stöd, det internationella samfundets och folket i #Venezuelas stöd.”

Uppenbarligen hade Guaidó varit lite mer försiktig och sagt att han *var villig att åta sig* presidentskapet. Men Almagro, i sin ohälsosamma besatthet och oanständiga brådska att bli av med Maduro, utsåg Guaidó till president, genom Twitter.

Den amerikanska imperialismen stöttar kuppförsöket

Den 10 januari hade, redan gjort en liknande uppmaning till militären att avsätta Maduro, det vill säga, genomföra en statskupp, vilket han förklarade var en brådskaande uppgift:

I sitt kuppförberedande meddelande, talade Pompeo specifikt om möjligheten för Nationalförsamlingen (det vill säga, oppositionen, som befinner sig i domstolstrots) att ”ta tillbaka stulna tillgångar.” Dessa tillgångar finns i USA. Med andra ord erbjuder han sig att finansiera statskuppen:

Idén är tydlig: skapa en ”parallell regering” som imperialismen (USA, OAS, EU) kan erkänna och på så sätt, tvinga igenom ett ”regimskifte”.

Den 11 januari återupprepade Pompeo i ett telefonsamtal med Guaidó, sitt stöd till Nationalförsamlingen som den enda legitima auktoriteten, även om han undvek att beskriva Guaidó som president (för tillfället).

Den 12 januari stärkte USA:s utrikesdepartement sitt stöd till den stundande kuppen i ytterligare ett officiellt uttalande. Uttalandet innehåller tydliga och precisa instruktioner för att genomföra ett ”regimskifte”, där de konstaterade att ”det är dags att påbörja en ordnad övergång till en ny regering.”

Så planen är igång. Pompeos besök i Brasilien för tillsättandet av Bolsonaro som president, hans besök till Colombia och det senare uttalandet från ”Limakartellen”* (med det hedersvärda undantaget Mexiko), var nödvändiga steg som förberedde för detta.

Kuppförsöket kan bara bli framgångsrikt om det lyckas med att vinna över en stor del av militären eller genom en militär intervention (en effektiv regering kan inte skapas bara genom att utropa den). I sista hand måste varje regering baseras på ett våldsmonopol för att kunna förverkliga sina beslut.

För att öka chanserna för att den bolivarianska militären byter sida, diskuterar Nationalförsamlingen nu en ”övergångslag” där immunitet ska erbjudas till alla de som byter sida och deltar i regimskiftet. Enligt [Reuters](#) innehåller ”det 17 sidor långa dokumentet vid namn 'Lagen för övergång till demokrati' bestämmelser för att 'garantera att avhoppare från militären inte kommer straffas av en framtida regering om de överger Maduro’”.

USA:s säkerhetstjänst har arbetat hårt för att muta eller utpressa högt uppsatta officerare till att leda rörelsen mot den valda presidenten. Under de senaste åren har det funnits en rad olika planer på kuppförsök, men utan någon framgång än så länge. Den militära befälsstaben har ett materiellt intresse av att bibehålla den nuvarande konstitutionella ordningen.

Regeringen har gett saftiga kontrakt till militären (genom företaget CAMIMPEG) och har också satt många militära officerare till att leda statliga företag, vilket gett dem en mäktig källa till lagliga och olagliga inkomster. Om de ser att det finns en möjlighet att Maduro kommer avsättas kommer det utan tvekan finnas delar av de högt uppsatta militära officerarna som, tack vare erbjudandet om immunitet och ett skydd för deras hälsa, kommer vara villiga att delta i en statskupp eller i någon sorts ”förhandlad övergång” (ett annat ord för en kupp).

Washington Post uppgav, enligt uppgifter de fått från källor inom USA:s säkerhetstjänst, att befälhavaren för armén, Vladimir Padrino, hade uppmanat Maduro att avgå och att han annars själv skulle avgå. Troligtvis är detta bara ett annat försök från Washington att sprida vilseledande information och rykten, men ett sådant scenario kan inte uteslutas vid någon framtida tidpunkt.

Nationalförsamlingens ”[övergångslag](#)”, är tydlig om de politiska och ekonomiska målen för kuppen:

”[C]entraliserad kontroll, godtyckliga exproprieringar eller andra liknande åtgärder kommer att avskaffas... För dessa ändamål kommer den centraliserade modellen av kontroll över ekonomin att ersättas med en modell av frihet och marknad baserad på rättigheten för varje Venezuelan att arbeta under garantier för äganderätt och frihet för företag.”

Med andra ord kommer de nationaliserade företagen att ges tillbaka till deras tidigare privata ägare (inklusive telekommunikation, el, SIDOR, cement etc). Detta gäller också de exproprierade jordegendomarna. Det är värt att notera att i allt detta snack om egendom och företags rättigheter, nämns inte arbetarnas rättigheter en enda gång, som utan tvekan kommer att avskaffas. Det fortsätter:

”Offentliga företag kommer att genomgå en omstruktureringsprocess som garanterar effektiv och transparent förvaltning, inklusive genom offentlig-privata överenskommelser.”

* Limakartellen är de 12 amerikanska länder som den 8 augusti 2017 samlades i Lima och då etablerade ett multinationellt organ, Limagruppen, för att enligt dem själva ”hitta en fredlig lösning på krisen i Venezuela” – det vill säga försöka åstadkomma ett regimskifte i Venezuela. De 12 länder som ingår är: Argentina, Brasilien, Kanada, Chile, Colombia, Costa Rica, Guatemala, Honduras, Mexiko, Panama, Paraguay och Peru.

Vad detta betyder, för att tala klarspråk, är massiva uppsägningar av arbetare från statliga företag och införandet av privat kapital i dem: en plundringspolitik som redan bevisats ge katastrofala konsekvenser i alla länder där detta genomförts.

Det finns uppenbarligen andra faktorer i ekvationen. En faktor är det faktum att ett verkligt hot om en imperialistisk intervention tenderar att ena alla delar av den chavistiska rörelsen, när de står inför ett yttre hot. Det hälsosamma motståndet mot imperialismen är väldigt starkt i Venezuela och innefattar många fler än den hårdföra kärna som fortfarande röstar på PSUV.

Till detta ska läggas ganska bestämda uttalanden från Ryssland mot någon som helst militär intervention i Venezuela, vilket följts av militära manövrar och närvarandet av ryska Tu-160 bombflygplan i Venezuela som har kapacitet att bära kärnvapen. Från en geostrategisk synvinkel är Venezuela en viktig stödpunkt för Ryssland i konflikten mellan Ryssland och USA. En stödpunkt som de inte tycks vara redo att lämna åt sitt eget öde, för tillfället. Ryssland har också skaffat sig viktiga intressen i Venezuela som olja och andra kontrakt och tycks inte vara villiga att tillåta att Maduro avsätts, efter att de nått framgång i sin konflikt med USA i Krim och Syrien.

Bekämpa kuppen! Försvara den bolivarianska revolutionen!

Givet dessa fakta behövs det inte sägas att det är varje demokrat och självklart varje revolutionär, socialis och antiimperialists ansvar att avvisa denna skandalösa imperialistiska inblandning och det skamlösa kuppöversöket från den reaktionära oppositionen.

Internationella Marxistiska Tendensen har öppet förklarat att vi inte stöttar Maduroregeringens politik och att vi inte uppmanade till en röst på honom den 20 maj 2018. Det vi pratar om här är något annat, det vill säga, ett försök till statskupp, som om det blir framgångsrikt kommer leda till att den reaktionära borgarklassen och imperialismen tar över makten. Vi kan alla föreställa oss vilka konsekvenser det kommer att få för arbetarklassen och de fattiga i och utanför Venezuela.

Vi kommer inte att sluta kritisera Maduros regering. Vi anser att dess politik (klassamarbete) inte bara är oförmögen att lösa den djupa ekonomiska krisen, utan i många avseenden innebär den avgörande steg bakåt i jämförelse med vad den bolivarianska revolutionen uppnått, genom regeringens agerande eller brist på agerande. Dessutom, dess politik underminerar och försvagar möjligheten till en effektiv kamp mot imperialismen. Först och främst för att den demoraliserar arbetarna och folkets stora massa som är revolutionens bålverk och drivkraft. Men också för att politiken baseras på skamliga eftergifter till den turkiska, kinesiska och ryska kapitalismen men också till amerikanska och franska storföretag (se de senaste oljekontrakten som skrevs med det USA-baserade företaget EREPLA och de franska multinationella företagen Maurel och Prom).

Men inget av detta innebär att vi har en tvetydig eller neutral inställning till en statskupp. Tvärtom är vi bestämda motståndare till den. Samtidigt lägger vi fram det program som vi anser vara nödvändigt för att kunna bekämpa kuppen på ett effektivt sätt. Det inkluderar att expropriera alla de multinationella företag i landet som är involverade i kuppen och alla de kapitalister som finansierar och uppmanar till en kupp. Det innefattar att beväpna befolkningen och stärka miliserna, arbetarkontroll och revolutionärt ansvarsutkrävande på alla nivåer för att bekämpa den reformistiska byråkratiska femtekolonnen. Det innefattar att dela upp alla de stora jordegendomar bland de organiserade bönderna och de överksamma eller halvt paralyserade fabriker till arbetarna för att påbörja en nationell plan under arbetarkontroll som kan börja tillfredsställa massornas omedelbara behov. Det innefattar att omedelbart sluta betala på utlandsskulden och slutligen: en uppmaning till hela världens folk och arbetarklass att försvara den bolivarianska revolutionen mot imperialistisk aggression.

NO PASARÁN!

Original: [Washington moves towards “regime change” in Venezuela](#)